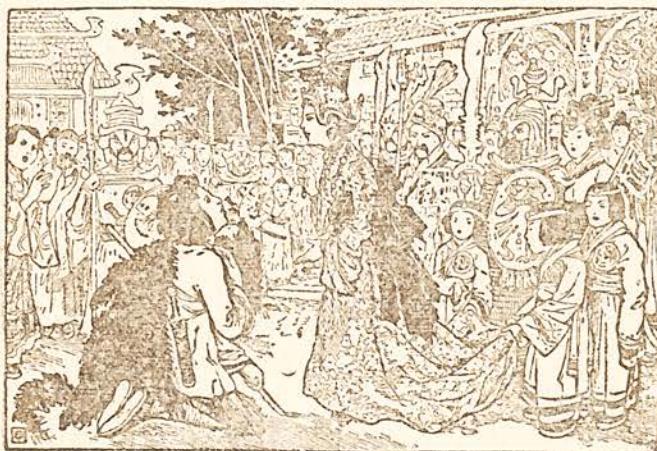

нал в устата му лявата си ръжка, обвита в кожа, а с десната ръжка нанесъл смъртен удар на хищника.

И в същия този миг се разнесъл страшен гръм, като че ли земята се продънила, и Изаки паднал без чувство върху трупа на черния вълк.

Едва заранта, при изгрев слънцето Изаки се свестили. Той одрал черната кожа от убития вълк, преметнал я на рамото си и тръгнал за в къщи през долината на магийосника, с намерение да му покаже, че той е удържал думата си...

Но колко много се удивил той, когато видял, че всичко се изменило в страшната и мрачна долина... Сега тя цъвтяла — цяла потънала във вишневи градини. Сред тях се подавали хубавички къщички и беседки и навсяккъде се виждали хора — въз-

растни и деца, които с възторжени гласове поздравлявали смаяният Изаки.

— Да живее Изаки! — викали те, — нашият освободител от магийосника!

И те с уважение и кратко го понесли на ръце към разкошния дворец, в градината на който стояло прекрасно момиче, в царско облекло, окръжено с бляскава свита.